ANUNȚURI

• Tinerii actori de la trupa Ardalion a Giorgianei au mers la Ineu să joace piesa de teatru „**Așteptarea**”, sâmbăta aceasta. Le dorim și alte spectacole!

• Duminica trecută PS Nestor al Devei și Hunedoarei **a târnosit** biserica „Sfânta Cuv. Parascheva” din filia Luncșoara, parohia Visca, unde slujește **părintele Adrian-Iulian**, care a fost hirotesit iconom pentru strădania depusă în restaurarea și înfrumusețarea lăcașului.

Mijloc de noiembrie...

ȘTIRI

• Vineri, 25 Noiembrie 2022, ora 19:00, în sala de concerte a Palatului Cultural Arad, va avea loc concertul „Colindul sfânt și bun”. Vor urca pe scenă: **Grupul psaltic Tronos**; **Grupul psaltic Sfântul Ioan Damaschin** din Arad; **Paula Hriscu**; **Formația Rapsodia**. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

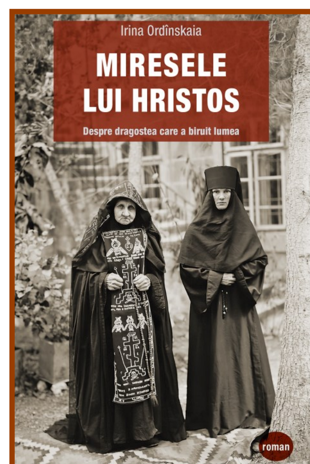
• În perioada 21 noiembrie 2022 – 27 decembrie 2022, se va desfășura, în Arhiepiscopia Aradului, **Concursul „Colindăm, Doamne, colind”**, ediția a II-a, pentru coruri de copii și tineret, inițial printr-o preselecție a înregistrărilor, iar apoi prin interpretarea din 27 decembrie de la Catedrala Veche, a corurilor selecționate. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• PS Timotei Prahoveanul a participat joi, ca delegat al Părintelui Patriarh Daniel, la **deshumarea osemintelor Părintelui Dionisie Ignat**, care odihnea de 18 ani în apropierea Chiliei „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” de la Colciu, în Sfântul Munte Athos. La cea mai recentă ședință de lucru a Sinodului Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, Patriarhul României a anunțat că va propune Patriarhiei Ecumenice canonizarea părinților Dionisie Ignat și Petroniu Tănase. (*sursa: basilica.ro*)

• Duminca trecută **a trecut la Domnul Maica Ecaterina Fermo**. Fostă actriță întoarsă la Hristos, maica Ecaterina a ales să își petreacă ultimii ani din viață la mănăstirea Petru Vodă. Este cunoscută pentru cartea sa, „Talita Kumi. Inviind pe drumul Damascului”. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

IRINA ORDÂNSKAIA
Miresele lui Hristos

Romanul "Miresele lui Hristos" este inspirat din fapte reale, fiind dedicat monahilor și monahiilor care au pătimit în anii de prigoană comunistă.
În mijlocul unei lumi atee, aceștia au avut de înfruntat nevoințe grele, răbdând asuprirea autorităților, deportări, lagăre, frig, foame, boli și sărăcie lucie. Pășind pe drumul crucii, trecând uneori prin suferințe cumplite, ei găseau puterea de a se ruga și a-L slăvi pe Dumnezeu, păstrându-și credința.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 41 (CIX) 20 noiembrie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

TIMPUL - locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu

Arhim. Petru, starețul mănăstirii Essex

Timpul este ceva tragic în viața omului, pentru că fiecare nou an măsoară cât de aproape este sfârșitul. Ne este timpul prieten sau vrăjmaș, binecuvântare sau blestem? Felul în care măsurăm timpul este necesar, dar este și relativ, artificial. Desigur, omul nu a fost zidit pentru a fi întemnițat în timp, ci a fost zidit pentru veșnicie.

Pentru om, timpul vădește iubirea lui Dumnezeu pentru el, căci în Pronia Sa cea plină de bunătate El l-a plăsmuit pe om în timp și spațiu pentru a se folosi de „caracterul schimbător al timpului”, despre care vorbesc filozofii, și a avea putința de a se pocăi. Este cu neputință a prinde clipa: până ce o numim „prezent”, ea deja a devenit trecut. Caracterul schimbător al timpului este însă o binecuvântare pentru om, fiindcă îi dă prilejul să se schimbe în bine și să zidească înlăuntrul său o stare duhovnicească. Sfântul Pavel ne îndeamnă să răscumpărăm vremea vieții, căci zilele sunt rele.

Vremea vieții noastre dobândește valoare și înțeles nu potrivit numărului anilor pe care i-am trăit, ci **potrivit măsurii în care ne folosim cât mai bine de ea**. În paremiile care se citesc la praznicele cuvioșilor, se spune că bătrânețea este cu adevărat cinstită dacă omul are înțelepciune și viață curată. „Ajungând curând la desăvârșire,

Sf. Edmund, regele Angliei

(†20 noiembrie 869)

A ajuns pe tron la doar 14 ani, pentru curăția și înțelepciunea sa precoce. Dintre comorile pe care le-a prețuit cel mai mult a fost o bucățică din Sf. Cruce, primită în dar de la tatăl său, în urma unui pelerinaj în Țara Sfântă. A domnit 13 ani, fiind un rege blând și plin de credință. Invazia vikingilor păgâni l-a silit la luptă. El a transmis conducătorului acelora: „Nicicând în viața aceasta nu se va supune Edmund lui Ingvar, căpetenia păgână, dacă acesta nu se va supune el mai întâi credinței în Mântuitorul Hristos!”. A fost prins de vikingi și ucis în timp ce se ruga în biserică.

dreptul a plinit ani îndelungați”. Aceasta înseamnă că viața lor și-a atins plinătatea. Foarte des spun oamenii: „Cât timp am pierdut în viața mea!” Din păcate, creștem cu modele lumii acesteia și nu știm cum să ne folosim așa cum se cuvine de marele dar al timpului. În întunericul neștiinței, oamenii se raportează la timp întorcându-se cu nostalgie la un trecut care nu le mai aparține. Alteori, vrăjmașul îi duce în deznădejde, amintindu-le toate eșecurile din trecut. Alții își mută mintea în viitor prin imaginație. Este tragic că omul are înclinația de a observa mai ușor însemnele timpului asupra celorlalți decât asupra sa. El mereu vrea să scape de stricăciunea pricinuită de trecerea timpului, vrea să fie nemuritor pe pământ. Însă timpul și moartea au venit ca act de nețărmurită iubire a lui Dumnezeu pentru om, ca omul să nu devină nemuritor împreună cu răul din el.

Împreună cu răscumpărarea timpului, **avem nevoie și de plinătatea vieții**. Mijlocul pe care trebuie să-l folosim pentru ca viața noastră să-și atingă plinătatea și să răscumpere veșnicia este însuși timpul. Sfântul Vasile cel Mare spune că timpul este un interval care se desfășoară din clipa zidirii lumii. Este un interval de timp care are un început și un sfârșit; el a început odată cu zidirea lumii și se continuă în paralel cu evoluția lumii. Sfântul Sofronie spune că timpul este locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu; este vremea în care Dumnezeu zidește dumnezei. Din punct de vedere liturgic, termenul „kairos” („luarea vremii”) se folosește atunci când spunem că preoții „își iau kairos (vreme)”, adică se pregătesc printr-o scurtă slujbă înainte să intre în altar pentru a sluji Liturghia.

În același fel, timpul vieții noastre este un răstimp în care ne pregătim pentru viața ce va să fie. Sfântul Nicolae Cabasila spune că viața în Hristos se seamănă în această lume, însă va rodi deplin abia în viața ce va să fie.

O pricină pentru care până și noi creștinii risipim timpul este că nu avem o atitudine de ascultare față de părinții noștri duhovnicești, nici față de Tradiția Bisericii. **Cel ce nu cunoaște taina ascultării, risipește vremea vieții sale, deși, omenește vorbind, poate avea realizări mărețe și strălucite**. În afara ascultării, nu va putea aduna decât câteva firimituri de la masa bogată a Tradiției Părinților noștri.

Spunem atât de des la slujbe: „Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh

Am fost făcut să n-am

Nichifor Crainic

Am fost făcut să n-am
pe-acest pământ, nimic.
Ca pasărea pe ram
cobor și mă ridic!

Pe ziduri de cetăți
m-am îndârjit să lupt,
pândar de bunătăți
din care nu mă-nfrupt.

Și dragostea de neam
m-a făurit să cânt
moșia-n care n-am
doi coți pentru mormânt.

Și pentru-aceasta fac
osânda cea mai grea,
nici zdreanța-n care zac
nu e măcar a mea.

Și dac-am fost poet
sau luptător de rând,
azi, sunt doar un schelet
ce spânzură de-un gând...

La geam grilajul des
rânjește guri de fier,
lăsându-mă să ies
cu sufletul spre cer.

C-am fost făcut să n-am
pe-acest pământ, nimic.
Ca pasărea pe ram
cobor și mă ridic !

Secolul de aur al icoanei rusești

Viața și creația lui Andrei Rubliov coincid cu o perioadă de răscruce în istoria Rusiei. Obosită de războaie civile, pustiită de invaziile mongole, țara face mari eforturi de reîntregire. Contactele cu Bizanțul favorizează dezvoltarea extraordinară a artei. **Perioada de maximă înflorire a iconografiei rusești o reprezintă secolele al XIV-lea și al XV-lea.** Puternica dezvoltare a picturii de icoane pare să fie un răspuns la creșterea amenințării exterioare, o încercare de căutare a forțelor dinlăuntru, necesare eliminării suferințelor.

Tot în această perioadă asistăm la renașterea spirituală a Rusiei, figura dominantă fiind cea a Sf. Serghie de Radonej, întemeietorul mănăstirii de lângă Moscova și duhovnicul mai multor generații de prinți ruși. Prin exemplul vieții sale, Sf. Serghie și-a salvat poporul de la decăderea spirituală și i-a redeșteptat credința.

Renașterea artei bisericești are loc odată cu venirea în Rusia a lui Teofan Grecul și a altor artiști bizantini. Pictura acestei perioade stă sub semnul a trei școli și concepte artistice: Novgorod, Pskov și Moscova.

Sf. Boris și Gleb. Școala din Novgorod

Cea mai veche școală este cea novgorodeană. Cetatea scăpase de invaziile tătare, fiind la răscrucea unor importante drumuri comerciale care asigurau legătura cu Occidentul, fapt ce îi va asigura dezvoltarea economică și culturală. Prezența tătarilor în zona Mării Negre va slăbi contactele cu Bizanțul și va determina orientarea iconarilor spre tradiția locală, populară. În acest moment vine Teofan Grecul, cel care va influența puternic școala din Novgorod.

Dintre operele sale rusești, s-au păstrat picturile murale ale Bisericii Schimbarea la Față (anul 1378). Este vorba de un curent pur bizantin, caracterizat de proporțiile prelungite ale personajelor și de libertatea de mișcare a acestora. Cu timpul, pictorii locali se orientează

Ridicarea la cer a Sf. Ilie. Școala din Pskov

tot mai mult spre tradiția populară, aceasta observându-se din fundalul roșu al icoanelor, coloritul mai intens, formele simplificate și geometrizate.

Pskov, celălalt centru de pictură, fusese satelitul Novgorodului secole de-a rândul și abia în veacul al XIV-lea începe să-și găsească independența și specificitatea. Înflorirea maximă a artei iconografice pskoviene se situează la cumpăna secolelor XIV-XV. Icoanele pictate acolo se caracterizează prin compoziție asimetrică, dinamică, fapt ce le oferă o expresivitate aparte. Predomină verdele închis și diferite tonuri de roșu, care aduc un plus de dramatism. Fundalurile aurii alternează cu cele galbene, dând strălucire icoanelor. Tipică este și îmbinarea tonurilor luminoase și întunecate în chipurile sfinților.

Cea mai nouă este școala moscovită, căci și orașul începe să se dezvolte mai târziu, inițial stând sub influența Vladimirului. Dar spre sfârșitul sec. XIV vin tot mai mulți artiști greci, care vor influența puternic pictura locală, în primul rând Teofan Grecul. Una dintre cele mai strălucite manifestări rusești ale influenței bizantine este iconografia lui Andrei Rubliov. Chipurile zugrăvite de el nu sunt naive, ca ale școlii din Novgorod, ci denotă o maturitate a gândirii și o artă desăvârșită. Ele sunt un răspuns la durerea nemărginită a existenței, la acea durere exprimată de Mântuitorul: „Întristat e sufletul Meu până la moarte”.

Rubliov reușește să creeze o sinteză între modelul bizantin și specificul rusesc. Respinge pictura severă și plină de dramatism a lui Teofan, renunță la contraste și dă o nouă abordare luminii. El se detașează de arhaismul ascetic și de răceala bizantină, dând căldură și farmec trăsăturilor. Rubliov reușește să păstreze rigoarea iconografică, punând o pecete personală, a timpului și locului în care a trăit. Deși zugrăvite în vremuri de cruzime și durere, icoanele îi făceau pe cei ce le priveau să uite de lume. Armonia din ele a învins discordia, violența și cruzimea care domneau peste tot.

Gânduri
despre închisoare

Din jurnalul lui Radu Preda cu Petre Ţuţea

A venit părintele Voicescu (*unul dintre apropiaţii lui Valeriu Gafencu de la Târgu Ocna şi împreună-lucrător cu el al Rugăciunii inimii; părintele Constantin a făcut 12 ani de închisoare -n.n.*). L-a spovedit şi l-a împărtăşit pe Ţuţea. După aceea multă vreme a stat tăcut, rugându-se sau gândindu-se, tăcerea fiind la el de o subtilă ambiguitate. Am crezut că a adormit, când deodată a început să-mi vorbească despre anii de temniţă.

- Eram bolnav, în temniţă, şi aveam febră. Am strigat: mă doare capul. Zice gardianul: şi pe mine mă doare... Ce am păţit eu în viaţa asta a mea! Pentru că am ţinut la poporul acesta... Am făcut 13 ani de închisoare. Când m-au pus în libertate, nu am văzut niciodată un câmp mai glorios. Am avut brusc conştiinţa spaţiului. Era o minune a lui Dumnezeu ... Mi-a plăcut în liceu mai mult geometria. Sunt foarte încorporat în spaţiu fiindcă sunt religios. O religie pur temporală e cu neputinţă. Templul e spaţiul sacru. Şi vecinătăţile devin sacre în prezenţa lui...

Nu am crezut că voi fi pus în libertate. Aveam doar o hăinuţă de puşcăriaş. Ne dădeau o zeamă chioară şi mămăligă friptă. M-au bătut... M-au arestat acasă. Nici nu ţin minte anul... Când m-au anchetat, am leşinat din bătaie. Iacătă că n-am murit! Am stat la Interne 3 ani. Am fost dus după aceea la Jilava, la Ocnele Mari şi pe urmă la Aiud. Eu mă mir cum mai sunt aici. De multe ori îmi doream să mor. Am avut mereu laşitatea de a nu avea curajul să mă sinucid. Din motive religioase... Sinuciderea e ofensă adusă Duhului Sfânt. Treisprezece ani!...

Am vorbit odată într-o sală de puşcărie, terminând cu cuvintele: **ni s-a făcut onoarea de a muri pentru poporul român.** Eram mai tânăr. Acum mă simt arestat şi aici...

Am stat în fort la Jilava şi ţineam conferinţe. M-au izolat într-o cameră, iarna, cu geamurile deschise. Am fost dus în celulă abia când îmi dăduse sângele pe nas, de frig. M-au frecţionat băieţii şi m-au încălzit. La un moment dat, în frigul ăla, doream atâta să mor... Sunt stări umane când dorinţa de moarte e o necesitate. E un mare paradox: cum să scapi în şi prin moarte?...

Nu pot să povestesc tot ce am suferit pentru că nu pot să ofensez poporul român spunându-i că în mijlocul lui s-au petrecut asemenea monstruozităţi.

Gânguritul porumbelului, care se-aude până aici (*era imobilizat în pat, în cămăruţa lui din Bucureşti – n.n.*), îmi aduce aminte de celula mea de la închisoare, când îl auzeam şi-mi sporea melancolia. Eram invidios pe libertatea lui...

În închisoare eram cot la cot cu Dumnezeu, dar acum trebuie să mă lupt şi pe cont propriu, dar se vede treaba că sunt un creştin imperfect...

Noi n-am făcut neamul românesc de râs. Asta a fost grija mea... Şi toţi cei din generaţia mea au simţit această grijă.

Numai prin rugăciune şi dialogul cu cei din celulă am reuşit să depăşesc momentele de cădere. Cel mai greu mi-a fost la izolare, în singurătate totală. Aş fi dorit să aud măcar un şoarece sau o muscă... Nu ştiu cum am suportat. Poate prin rugăciune... numai prin ea.

SF. IACOV TSALIKIS († 22 noiembrie 1991)

Când Îl pui pe Hristos hrană şi pază vieţii tale, optimismul şi nădejdea cea bună sălăşluiesc în tine, în ciuda tuturor căderilor, neputinţelor şi nenumăratelor noastre păcate. Minuni se întâmplă în fiecare zi, dar noi nu le vedem, nu le acordăm importanţă. Faptul că Dumnezeu, în ciuda tuturor petelor noastre şi a păcatelor nu Se mânie şi nu întrerupe legăturile Lui cu noi, asta nu este o mare minune?

La umbra lui Gheron Iosif

Părintele Arsenie Pustnicul

Părintele Arsenie Pustnicul (1886 – 1983), cunoscut şi sub numele Arsenie Isihastul, a fost, vreme de 40 de ani, împreună-nevoitorul stareţului Iosif Isihastul. Pe numele de mirean Anastasie Galanopulos, era originar din Pont. Iată câteva obiceiuri din casa părintească:

Atât timp cât trăia bunicul, toţi copiii de parte bărbătească rămâneau împreună cu el şi după ce se căsătoreau, până la moartea acestuia. Casa se asemăna cu o mică obşte, în care bunicul era asemenea unui stareţ faţă de care exista un deosebit respect. Toţi membrii familiei, înainte de a pleca pentru câştigarea pâinii celei de toate zilele, trebuiau să treacă pe la bunic, să-i sărute mâna şi să ia binecuvântarea lui. Seara, atunci când bărbaţii se întorceau de la muncă, ultima noră era obligată să le spele picioarele. Şi nu puteai spune că erau puţini, căci ajunseseră la cincizeci şi două de linguri.

Şi în privinţa cultivării virtuţii, bunicul era un exemplu pentru toţi. Niciodată nu se mânia, ci povăţuia cu toată dragostea. Dar nu lăsa să se creadă că cele pe care le sfătuia, nu le lucra el mai întâi. Desigur nu lipseau din când în când şi unele măiestrii ale bunicii, pentru a fi arătată copiilor virtutea bunicului. De multe ori bunicul venea foarte obosit de la muncă şi se aşeza la masă. Atunci bunica îi făcea intenţionat mâncarea foarte sărată. Când bunicul lua o lingură, o scuipa îndată şi, fără să protesteze sau să facă vreo observaţie, striga: Apă! Apă! Aduceţi apă! Şi turna apă din belşug în mâncare, până când aceasta se putea mânca, după care continua să mănânce liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Alteori bunica îi gătea mâncarea complet nesărată. Şi bunicul iarăşi striga: Sare! Sare! Aduceţi sare! Dar, de fiecare dată după ce se sătura cu aceste mâncăruri, se scula, se însemna cu semnul Sfintei Cruci şi spunea din adâncul inimii: Slavă Ţie, Dumnezeule, că am mâncat şi astăzi!

Încă din copilărie, Anastasie a manifest o râvnă deosebită pentru cele sfinte. După ce a crescut, a mers pe rând în Rusia, la Constantinopol, iar de aici, în Ţara Sfântă unde, timp de 10 ani, a slujit în Biserica Sfântului Mormânt. În acest loc, prin lucrarea lui Dumnezeu, l-a cunoscut Părintele Ieronim din Eghina, care i-a devenit pildă de vieţuire creştină. Tot în Ţara Sfântă a primit tunderea în monahism şi numele Anatolie.

Dorind să părăsească viaţa din lume, a mers la Muntele Athos, stând vreme de câţiva ani în Mănăstirea Stavronikita unde a şi primit schima cea mare şi numele Arsenie. După un timp a primit binecuvântarea pentru a începe a se nevoi de unul singur. Prin pronia dumnezeiască, avea să întâlnească un alt tânăr, ce căuta acelaşi lucru, cu aceeaşi fervoare. Este vorba de Gheron Iosif Isihastul, pe care l-a întâlnit pe vârful Muntelui Athos, şi alături de care a hotărât să se nevoiască până la sfârşitul vieţii pământeşti a unuia dintre ei. Iar Dumnezeu a rânduit ca acest lucru să se întâmple vreme de 40 de ani, până la moartea lui Gheron Iosif.

Cei doi tineri l-au întâlnit mai întâi pe Bătrânul Daniel Katunakiotul, o aleasă „floare a pustiei", care trăia în peştera Sfântului Petru. De la Părintele Daniel, au deprins cei doi ucenici să slujească Sfânta Liturghie în fiecare noapte, să bată mii de metanii, să se cufunde în contemplaţia duhovnicească, să cheme harul Sfântului Duh cu lacrimi de pocăinţă, să mănânce o singură dată în zi pâine uscată şi alte nevoinţe. După priveghere de toată noaptea, niciunul dintre părinţi nu se odihnea vreodată aşezându-se pe pat, ci stând pe o mică bancă. Cât despre îmbrăcămintea lor, cei doi asceţi se îmbrăcau cu un simplu veşmânt monahal fie iarna, fie vara, şi umblau desculţi, încât mulţi îi considerau nebuni. Şi aveau dreptate aceia, căci erau nebuni pentru Hristos.

Părintele Arsenie Pustnicul se ocupa în timpul zilei şi cu munca. În timpul primilor ani petrecuţi în Peştera Sfântului Vasile, situată la mare înălţime pe un versant, el urca şi cobora muntele, de mai multe ori la rând, cărând provizii nu numai pentru chilia lor, ci şi pentru ceilalţi pustnici. Mai căra pe umeri pietre şi alte materiale de construcţii pentru a repara şi păstra colibele. Întrebat cum reuşeşte aceasta, ştiut că un singur drum dura mai mult de 2 ore, părintele spunea că toată puterea îi vine prin primirea binecuvântării pentru drum şi prin rostirea rugăciunii lui Iisus, care îl însoţea permanent.

În 1938, cei doi pustnici au hotărât să coboare în Schitul Sfânta Ana Mica. Au vieţuit în acest loc până în 1953. După aceea, au coborât şi mai jos, la Schitul Nou (Nea Skiti). Părintele Iosif Isihatul a trecut la cele veşnice în 1959. Părintele Arsenie mai a vieţuit apoi la o chilie a Mănăstirii Hilandar şi, în timpul ultimilor 3 ani din viaţă, la Mănăstirea Dionisiu, mutându-se la cele veşnice pe 2 septembrie 1983.

I.G.

Lucrarea duhovnicească

Pocăința (4)

-repere de înțelegere-

Arhim. Simeon Kraiopoulos

Pocăința biruiește egoismul

Pocăința nu poate să se arate binevoitoare față de egoism, fie că acesta este rănit, fie că nu, pocăința zdrobește egoismul. De exemplu, ai o rană și pe această rană o zgândări și cu cât o zgândări, cu atât te doare mai mult. **Pocăința are puterea să usuce rana în taină, adică egoismul rănit**. O usucă de așa manieră încât nici durere nu mai există, nici locul nu se mai cunoaște.

Pocăința cea adevărată dărâmă idolul care este înlăuntrul nostru, egoismul, voia proprie, taie capul iubirii de sine, și nu mai rămâne nimic care să fie rănit. Câtă vreme egoismul există, el este rănit. Astfel, omul își zdrobește inima, plânge și se tânguiește. Dovada este că nădăjduiește în mila lui Dumnezeu, în iertarea pe care o dă Domnul. **Nădăjduind, se căiește și mai mult**. Astfel, are loc curățirea omului. Lucruri simple, frumoase, îmbietoare! Deși sunt îmbietoare, este de mirare că le lăsăm de-o parte și dăm atenție celor nesăbuite.

Există primejdia ca, atunci când pocăința nu este autentică, omul să se căiască, să plângă, să se rușineze, dar fără nicio nădejde în mila lui Dumnezeu, fără nicio speranță în iertarea pe care o dă Dumnezeu. Există, de asemenea, primejdia să se încreadă cineva în mila lui Dumnezeu, fără să-și smerească sufletul, fără să se căiască cât poate de mult. În această situație, nu putem vorbi nici de **încredere**, nici de **pocăința adevărată**. Așadar, acestea două înaintează completându-se, merg împreună și una o întărește pe cealaltă, cealaltă o înmulțește pe prima, ajutându-se reciproc. Astfel, se plinește lucrarea dinlăuntrul omului, astfel se creează înlăuntru o stare minunată. Pentru un păcătos, pentru cel care are sentimentul vinovăției, care are mustrări de conștiință, nu știu dacă în această lume de aici există trăire mai frumoasă decât pocăința cea adevărată.

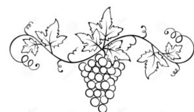
„Praznicul" pocăinței nu are sfârșit

Sfinții Părinți au ajuns la culmea sfințeniei și tot căutau pocăința. Adică, cu cât trăiește cineva mai mult în această lume și cu cât se pocăiește mai mult, cu atât o dorește mai mult. Pocăința nu are final. „Praznicul" pocăinței nu are sfârșit. Ce aflăm de la sfinți, referindu-ne la rugăciunile rânduielii Sfintei Împărtășanii? Întâlnim rugăciuni ale Sf. Simeon, ale Sf. Ioan Damaschinul, ale Sf. Ioan Gură de Aur, ale Sf. Vasile cel Mare și ale altor sfinți. Ei vorbesc în aceste rugăciuni despre ei înșiși, grăiesc într-un mod personal. **Deși atinseseră sfințenia, erau copleșiți de sentimentul păcătoșeniei.**

Când lumina lui Dumnezeu vine înlăuntrul omului, când vine harul lui Dumnezeu, când îl lăsăm pe Dumnezeu să lucreze nestânjenit, așa cum s-a întâmplat în inimile sfinților, atunci omul vede ce înseamnă păcatul, își vede egoismul, starea vicleană față de Dumnezeu și părerea de rău este nesfârșită, pocăința nu se mai sfârșește. Oricât de mult s-ar pocăi cineva, când vede necurăția care există înlăuntrul lui, se căiește și mai mult, nădăjduiește și mai mult în bunătatea lui Dumnezeu, în mila lui Dumnezeu. **Se instalează o stare de pocăință tainică, un praznic, o sărbătoare, o desfătare continuă.**

Avem în fața ochilor noștri realitatea sfinților. Suntem noi mai presus decât aceștia? Sfinții trăiesc pocăința, vorbesc despre păcat, simt păcatul și grăiesc despre ei înșiși de o manieră care ne uimește! Ne uimește si faptul că noi nu avem în vedere ce se întâmplă înlăuntrul nostru și avem o cu totul altă abordare a lucrurilor. Omul a folosit toată rațiunea, toată voia sa liberă, tot ce a primit ca chip al lui Dumnezeu, ca să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să se ridice pe sine, dacă este cu putință, mai presus decât Dumnezeu. Acest lucru nu s-a întâmplat doar lui Adam. Aceasta ispită străpunge fiecare suflet. Greu conștientizăm mizeria dinlăuntrul nostru, așa cum o conștientizau și o simțeau sfinții.

Să ne ajute Dumnezeu măcar să începem să dorim pocăința cea adevărată!

O întâlnire după moarte

*Această mărturie a fost dată în urmă cu câțiva ani de **Mitropolitul Neofit de Morphou** (Cipru) în fața mai multor credincioși, spre întărirea acestora.*

Vă spun o întâmplare adevărată, despre o fată de vreo 22-23 de ani din Cipru, pe care am cunoscut-o când au adus-o la mine mama și fratele ei. Fusese modernă, umbla prin cluburi și discoteci cu prietenele ei, petrecându-și viața în distracțiile tinereții.

Mi-a povestit că avusese un accident groaznic de mașină și că fusese în comă timp de 20 de zile, iar medicii au spus familiei că ori nu se va mai trezi, ori va fi doar ca o legumă, cu creierul afectat în totalitate.

Am întrebat-o ce i s-a întâmplat și fata mi-a povestit că se întorcea cu mașina acasă, după o noapte petrecută la un club. În mașină erau încă două prietene. La un moment dat a pierdut controlul volanului și mașina s-a răsturnat. Au fost duse la urgență.

După 20 de zile de comă, tânăra s-a trezit și prima ei întrebare a fost: „Ce se întâmplă cu cele două prietene ale mele care au murit acum 10 zile?"

Medicii au întrebat-o atunci surprinși cum de știe că cele două fete muriseră, căci într-adevăr muriseră cu 10 zile în urmă. Fata le-a zis că le-a văzut și atunci a trebuit să povestească toate prin care trecuse.

„Imediat după accident, spunea ea, mi-am văzut trupul tot mai mic și apoi luminile orașului dispărând încet, în timp ce sufletul meu se înălța ajutat de o Lumină. Apoi am văzut că mă apropiam de altă Lumină, care mi se părea, pe cum înaintam, că se face tot mai dulce, până mi-am dat seama că pot vedea altfel. Erau doi îngeri care mă purtau. Și în jurul meu am văzut mulți alți oameni, de toate rasele, urcând ca mine. Unii erau însoțiți de îngeri, alții nu, unii erau veseli, alții erau posomorâți.

Știu că la început am fost și eu tristă că plec din trup, dar pe cum înaintam sau urcam, am început să simt o bucurie tot mai mare și să văd o Lumină mai strălucitoare decât toate celelalte, iar noi toți mergeam spre ea. Apoi am văzut și pe cei care locuiau în niște câmpii cerești. Iar printre ei l-am recunoscut pe bunicul meu care m-a întrebat ce caut acolo, căci încă nu a venit timpul meu. Apoi a început să zică: Sfinților Îngeri, opriți-vă! Îl voi ruga pe Sfinte Avxichie (*acesta este un sfânt mucenic din Cipru, din secolul I – n.n.*) pentru ea! Și atunci am văzut că pleacă și știu că eram foarte impresionată de felul în care bunicul vorbea cu îngerii.

Nu mult după aceea bunicul s-a întors și le-a spus că îl rugase pe Sf. Avxichie și că Ea (și a arătat spre Lumina aceea orbitoare) a hotărât să mă întorc pe pământ, căci mai am de trăit și de făcut pocăință, pe care nici nu am început-o încă. Atunci îngerii s-au dat înapoi și eu am început să cobor. Bunicul rămânea tot mai sus, iar atunci l-am întrebat: Bunicule, ce este Lumina aceasta?"

Acesta a fost cel mai emoționant moment din toată relatarea fetei...

„Lumina aceasta, mi-a spus bunicul, este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Maica Luminii.

Apoi am început să cobor și vedeam în timpul acesta pe alții care urcă și mi-am dat seama că sunt sufletele celor care au murit de curând. Iar între ele le-am văzut pe cele două prietene ale mele. Le-am întrebat atunci: Și voi ați murit? Da, ne-au răspuns ele, în accidentul care s-a întâmplat acum 10 zile. Vedem că tu cobori acum. Te rugăm să le spui părinților noștri despre noi, unde suntem și să se roage pentru noi."

Așa s-a trezit fata aceea după cele 20 de zile de comă, iar prima ei întrebare a fost cum sunt prietenele ei. Apoi familia a adus-o la mine și după ce mi-a povestit toate, am sfătuit-o să meargă la părinții celor două prietene și să le spună că fetele lor trăiesc cu sufletele în veșnicie și că au mare nevoie de rugăciunile lor și ale Bisericii.